

Fyra nya utmärkt wadra

W i s o r.

Den första:

Ung Eric och skön Carin.

Den andra:

Sjömanssång.

Den tredje:

En Sjömanswisa.

Den fjerde:

Kärlekswisa.

Säljes i Bokhandeln Unionsgatan 41.

Helsingfors.

Nya Aktietryckeriet i Helsingfors 1881.

Ung Erik och skön Carin.

Ung Erik mötte Carin sin
På Rogens öde stig
Och sade: "Will du blifwa min,
Så skall jag älska dig
Som mafa uti nöd och lust,
Allt intill lifwets sista pust."

Skön Carin rodnade och log
Och svarade: "Wälän —
Jag älskar dig det wet du nog,
Så ömt som älskas kan;
Men om du skulle swika mig,
Den högste Guden löne dig."

"Förr skola stjernor falla ner,
Som perlor till vår jord,
Än jag dig när sin öfverger —
Gud hörer mina ord
Och straffe mig till ewig tid,
Om jag ej trofast blir derwid".

Så talte Erik ömt och slöt,
Skön Carin till sin barn,
Och från des rosenläppar njöt
En kyss så lång och warm.
Ad sälla woro begge två . . .
Till julen skulle bröllop stå.

Ur Eriks famn sig Carin stot
Och hem mot hyddan lopp;
På munnen brände kysfen het,
Och pulsen i galopp.
Wäl hundra slag i hjertat slog
För hwarje wingat steg hon tog.

Dot mera lugn hon blef, när som
Hon allt för modren sagt,
Och denna med ett men och om
Sitt bifall dertill lagt
Samt afwen några warningsord
Hur' falskheten är stor på jord.

Att Erik ej otrogen war,
Det wiste Carin wäl,
Och dersför alla söknebar
Med lifwad häg och fjäl
Hon snäll från rod till wäfftol gic,
Att allt till julen ha i stid.

När wedan ändtligt war förbi
Och Söndagsolen stän,
Folg hon så glädtigt som ett bi
Till täppans återren
Och blommor plodade i hast
Och band en färgrik blomsterqwast.

Med denna och sin palmhof gic
Hon sedan till Guds hus,
Och säkert war, att Erik sic
Den innan solens ljus
Hann sjunka bakom bergen ner,
Och han sic kanste ända mer.

Så flydde månader och dagar;
 Snart sommarn med sin los,
 Och hösten kom och Carin var
 Nu mer den enda ros
 Som blommade i lundens snår
 Så yppigt som i blomvit vår.

En söndag satt hon hemma hjelf
 I hufwa drömmar fäll
 Och speglade sig i den elf,
 Som rann förbi dess tjäll;
 Hon satt der än när modren kom
 Helt röd från Herrans helgedom.

"Min dotter", sade modren ömt,
 Jag forger till dig här:
 Ung Erik hafwer dig förglömt,
 Han har en annan kär.
 Det lystes förta gång i dag —
 Att det är sant försäkrar jag."

Med tårad blick och bleknad kind
 Steg Carin hastigt upp,
 Och lätt som skogens unga hind
 Hon tog ett rysligt hopp
 Djupt ner i elfvens kalla wåg,
 Der hon lift wattenliljan låg.

Om trenne veckor Erik for
 Till kyrkan med sin brud
 Och inför altarrunden smor
 Vid alla werldars Gud
 Att henne uti lust och nöd
 Med trohet älska till sin död.

Ur templet bröllopskaran stred.
 Med fröjdesfull musit
 Allt efter ortens bruk och sed
 Men mötte der ett lit.
 Vid kyrkogårdens gröna port
 Det bars till grafvens stilla ort.

"Hvem är den döda, som man bär?"
 Ung Erik sporde nu
 "Du säkert henne minnas lär;
 Skön Carin är det ju,
 Som döden i förtwiflan fann."
 Så svarade en gammal man.

Blef såsom döden till att se
 Och mörk som stjernlös natt,
 Med hemsta ögon stirrande,
 Hof Erik upp ett stratt
 Så wildt som ulfwens hesa skrän,
 Och lopp från bröllopskaran hän.

Nu irrar han båd' natt och dag
 I wanwett bygden tring
 Med dystert wridna anletsdrag,
 Gj ro på jordens ring
 Han får i fina lefnadsdar,
 Ty falskt han kärlek swurit har.

Men djupt i jordens hulda stöt
 Skön Carin njuter ro
 Och sofwer der en sömn så söt,
 I grafvens lugna bo
 Och dit går mängen ömsint mö
 Att tårar fälla, blommor frö.

Sjömansång.

Den sjöman är så litet estimerad
 Dersför han är utaf så ringa stånd,
 Han må sitt bröd på hafwet snart förtjena
 Och slita ondt så mången, mången gång.

Den sjöman får på hafwets böljor plöja
 Och tumla om på främmand' kust och strand,
 Han ser så mången flicka för sitt öga
 Men aldrig han sin wän förglömma kan.

Swar skall han trohet bland de flickor finna
 Då han på hafwets böljor tumlar sig,
 Den stadighet en sjöman har i sinne,
 Min wän, säg will du wara huld mot mig.

Här är min hand här är mitt trogna hjerta,
 Här är den ros jag plockat har för dig.
 Tänk du på mig när stormen häftigt rasar
 Tänk du på mig — jag glömmet aldrig dig.

Och tänk på mig i Sveriges stöna sommar,
 När lifwet blomstrar i sin rosewår,
 Sörj icke, du skall weta att jag kommer,
 Om himlen will, och da wårt bröllop står.

Flickans swar.

Nå wäl, min wän, min sjöman du skall wara
 Min tankes och mitt hjertas bästa stätt,
 Jag wäntar dig med trohet will jag bära
 Din bild uti mitt bröst bad' dag och natt.

En Sjömans wisa.

Snart är förbi de bästa ungdomsår
 Jag mins det än när jag gif hemifrån
 Det är min lott som jag har fått
 Att plöja hafwet blott.

En sjöman uti sina ungdomsår
 Far ut till sjös och lemnar flickan då
 I lunden grön lik blomman stön
 Der klagar hon sin bön.

Wi reser ut och lemnar allt i Nord
 Ty mången har wifst mera än en brud
 Flera barn så små som knapt kan gå
 Dem man bör tänka på.

Wi seglar ut på stormigt öde haf
 Der mången sjöman redan fått sin graf
 Wifst är det nöd, när man ser dödd
 Och ingen kan ge stöd.

Men skull' ej stormen gjort det raseri,
 Så had ej mång sjöman mist sitt lif
 En storm så hård gör natten swår
 När seglen sönder slår.

Snart blir det tid att jag skall redo stå,
 Jag will ännu hem till min flicka gå
 Och der wid hennes bröst ännu
 Få hwila en minut.

Ät om jag hade lärlewingar små
 Och kunde flyga öfwer böljan blå
 Hem till den strand i flickans famn,
 Om hon ej had en ann.

Mång sörjer mig som uti Norden bor
 Men kärast är ändå min gamla mor

Hon mången gång mig burit har
 Och varit mitt förswar.

Wi sträfwa hem långt fjerran ifrån syd
 Till nordens mö nu blir det sommar tid
 Men hennes mod är borta nu
 Och bleka kinder qwar.

Hur skulle jag förskutas från ditt bröst
 När jag så länge varit dig en tröst,
 Ditt hjerta brann när jag förswann
 Och du tog dig en ann.

Adjö, farväl jag slutat har min sång
 Men än en tid blir här i werlden lång
 Ty jag ej mer den dagen ser
 Då jag om kärlet ber.

Kärleks wisa.

Tänt någon gång när du en blomma plockar
 På den hvars lif så föga blommor har
 På den som ewigt minnes dina ljusa lockar
 Och ewigt mins ditt blåa ögonwar.

Tänt någon gång på den hvars hjerta gömmer
 Din kära bild så troget inom sig
 På den som ofta hela werlden glömmet
 Att blott i stillhet tänka få på dig.

Tänt någon gång när astorsoln sig sänker
 Och Fiskarn saltta gungar hem från sjön
 På den som ewigt, ewigt på dig tänker
 Och ber till Gud för dig så mången bön.

Tänt någon gång när nattens klara stjerna
 En helsning winkar ifrån fästet blå
 På den hvars tankar flyr till dig så gerna
 Nej glöm mig du, jag minnes dig ändå.